

Прогласи

Костадин Боянов

Прогласи
copyright © 2014 Костадин Боянов

© *Издател – Фондация Буквите*

ISBN 978-619-154-091-4

Костадин Боянов
ПРОГЛАСИ

София
2017

Тази книжка не е евангелистка брошура.

Тя не е евангелие, макар по стил да е вдъхновена от евангелие на Йоан.

Не е езотерика, въпреки че има две пророчества.

Не е художествена измислица, а истинските напътствия от Свети Дух по пътя ми във вярата за тези 20 години.

Исус и учениците Му проповядвали от селище на селище във времена, когато устната проповед носела огненото си очарование. Те прогласявали Божиите истини и за това нарекох творбите си „Прогласи”.

Тази книжка не е само за вярващи.

Дилемите за истината, вярата, житейското кредо, същността и др. касаят общочовешки чувства, които могат да бъдат духовен лек за всекиго.

Търсещият отговори може да намери нещо за себе си.

С право първите християни в Антиохия наричали Свети Дух „Параклете” - учител и застъпник.

Напътствията Му ме водеха в трудния и светъл път на духовното.

Огнените думи на Божието слово, което е Светлина!

Отпийте от Светлината!

Амин.

Триптих за Бога

И ако има небеса, те започват от сърцата. От онази всепроникваща сила, която ги изпълва. От огненото дихание на Светия Дух и милосърдъната Му ласка.

И ако ангелите са птици божии, най-първата птица у човека е устремената към Отца. Тя лети над урви и върхове, водена от сребърна нишка. И неземно красиви са сините криле на вярата.

И ако има капчица от Бог у човека, тя е дълбоко в същината му - Съдбовното Око, дете се зове Съвест и Съдник вовеки.

Това е Истината за Бога.

И за Светлината Му.

И за същината човеческа, изтъкана от свещената светлина.

Ето това е.

Амин!

Притча за камъчето

Живял някога един младеж, който бил много нехаен и безотговорен. Родителите му вдигнали ръце от него и го пратили при един мъдрец да се учи на ум и разум.

Мъдрецът протегнал ръка и подал на момъка едно кръгло бяло камъче.

— Разгледай го добре! Усети го! Виж какви вдлъбнатини има и колко е горещо!

Младежът се подсмихнал на чудатата постъпка, но загледал камъка.

— А сега - хвърли го в езерото!

Без да се замисли момъкът изпълнил заповедта.

Тогава старецът погладил брадата си и казал, без да се шегува.

— Твоята задача е за 3 дни да откриеш същото това камъче.

Момъкът бил вироглав и започнал издирването. Той показвал на учителя си най-различни камъчета, но все не било същото. Най-накрая открил камъчето и го подал триумфално на мъдреца.

— Добре! - казал той и посегнал да го хвърли пак.

— Стой! - пребледнял ученика - Какво правиш? Цели три дни се бяхтих да го търся!

— Ето, виждаш ли? Там е разликата - в началото за теб това беше най-обикновено речно камъче, а сега е най-скъпоценната вещ, защото много труд и сърце вложи в него. Иди си! Ти научи своя урок.

Замаян от чутото, младежът държал здраво в юмрук камъчето и се запътил към портата. Но внезапно се обърнал и попитал.

— Какво да правя с камъчето сега?

— Камъчето е символ на човешката душа с нейните скъ-

поценни дарби. В това се състои твоята отговорност. Какво да правим с даровете? Можем да ги умножим или захвърлим в езерото.

— Но може аз да не искам този дар!

— Тогава - хвърли камъчето. Друг ще го намери. Но помисли добре преди това, да не хвърлиш с него и душата си...

Ученикът се поклонил дълбоко и от тогава за него се чували все добри и хубави неща.

Проглас на Словото

*„В началото бе Словото,
и Словото беше у Бога,
и Словото бе Бог“
Йоан,1,1*

И Словото сияеше с ослепителна светлина и разпръсна мрака.
Със Дух Свети слезе в душите на човеците, за да засветят
сърцата им за Истината.

И вля във тях огнени думи на доброто и светлото начало.
Те си мислеха, че пишат с перата си,
но огнените букви горяха в сърцата и умовете им от Све-
тия Дух.

И възлюбиха свещения Му елей,
и станаха носители на светлина, нейни съсъдове.
Думите от устата им прогласяваха Словото и то даваше
своите семена.

И растеше Словото без граници, команди, пленуми и забрани.
Силата Му прогонваше Мрака, макар като звездни искри
людете да погиваха.

Блажени страдащите за Словото,
имената им са изписани в скрижалите на небесата!

Блажени загиналите за Свещената Му Истина!

Никой не ще прикове светите думи на Словото, защото е
написано със Огън!!!

Пазете сияйния огън в сърцата си, скъпи събрата по перо!

И - Бъдете!

Проглас на Вярата

И когато направи от кал хората, Господ пося в сърцата
им малко зрънце, за да Го открият.
И останаха те сами сред камънаците и ветрищата, облече-
ни във вретина.
Ридаеха и обръщаха корените и клоните, дано до Го открият.
Потърсиха Го в атома и най-далечната звезда, и не Го намериха.
И най-накрая погледнаха в душите си,
щото само там не бяха подирили.
И като съзряха греховете си,
ужасиха се от стореното и се покаяха.
Тогава напипаха малкото зрънце,
оставено им от Господа Бога
и познаха го, и сърцата им се възрадваха.
Докоснаха го с най-горещата си и съкровена обич, и то се
разпукна като цвете.
И чува гласа Господен,
и усетиха ръката Му, която ги милваше.
И тогава съгледаха,
че душите им са изтъкани от Светлина,
най-доброто и свещеното, направено от Господа с обич.
Намериха се облечени в сияйните дрехи на вярата.
И безкрайна сребърна пътека
на спирала се проточи под краката им, да опознаят себе се
и Бога.
Пазете свещеното зрънце в сърцата си, скъпи събрата по
перо!
И - бъдете!

Проглас на Същността

И като намериха Отца в душите си, човеците се възрадваха.
И възславиха Бога, усещайки животрептящата Му същност, която ги изпълваше.

Онзи непресъхващ извор, който прави живото живо.

И го кара да расте, да дава плодове и семена.

Онази могъща сила, която може да помести планини, но е пропила с обич цялата Вселенна.

Защото Господ е в птиците небесни и земните кълнове, в мравката и звездата.

И единосъщ ги свързва с трептящото си дихание.

Защото Бог е сътворил всичко видимо и невидимо;

и му е дал да пие от извора на същността Му.

Блажени ония, които усетиха

животрептящия Свети Дух на Отца

в себе си и мирозданието.

И усетиха обичта Му, пропила всичко живо.

Пазете непресъхващия извор в сърцата си, скъпи събратя по перо!

И - бъдете!

Проглас на Истината

И търсеха вечно човеците Истината,
и тя все им убягваше.
Понеже още Адам и Ева бяха вкусили
от плода на познанието.
С препълнени умове и празни сърца,
глухи и слепи за Правдата,
Те дириха Истината, а не я познаха.
И не познаха Човешкия Син и Светлината Му.
И когато с нажалени сърца го подириха,
той бе отишъл при Отца в Светлината.
Тогава паднаха на колене и се разкаяха.
Защото усетиха на себе си и камшиците,
и гвоздеите, що бяха Му сторили.
И като усетиха, че дедите им
са погубили най-светото,
горко заплакаха.
Но се яви Дух Утешител и с любяща ръка ги помилва.
Дух на Истината, що уми очите им и те прогледнаха.
И отвори ушите им за Божието Слово.
Изпълни сърцата им с елея на Свещената Мъдрост.
Те сучеха като младенци от Божията Истина.
И съгледаха вътрешната светлина на нещата.
Душите им поемаха Огъня на Светия Дух
с радостно упование.
И тогава разбраха, че истината
на книжниците и фарисеите
е колкото глава на карфица.
А Истината на Отца
е безгранична като Славата Му.
За нея няма пространства и времена.

Тя може да се усети само с дух,
защото чрез Дух Свети иде до нас.
Светите огнени думи на Божието Слово,
което е Светлина.
И тогава разбраха, че и те са синове на Светлината...

Проглас за копнежа

..И когато не усещаха Светаго Духа,
/понеже Отец имаше други мерки
за пространства и времена/,
разплакаха се човеците,
понеже вече бяха сетили
от милосърдната Му ласка:
Господи, Господи, Свети душе,
сърцата ни за теб ридаят.
Тебе търсиме, Господи,
да изпълниш душите ни
с истина върху истина
и благодат върху благодат.
Ти поучаваш безпътните,
вливаш огън на верните,
въздаваш духовни дарове,
за да ти служим.
Господи, Господи,
Върни се в душите ни,
въздай от Божия си елеи
за духовните рани!
Подкрепи онеправданите
и възрадвай скърбящите!
Дай сила на осенените,
посочени да ти служат!
Със силен копнеж
те зовем и обичаме!
В името на Отца,
Сина и Светия дух!
Амин.

Излекувай Ангела!

...И както се бях замислил за корените на своите болезки и несгоди, една бяла пелена се спусна пред очите ми.

И в мъглата имаше един ангел - мълчалив и тъжен, а лявото му крило разперено настрани като счупено.

Тогава усетих, че това е Ангела ми - Хранител и горко заплаках. Защото бе поел от всичките ми болки и скърби, без да възроптае и така е пострадал.

И засрамен от земните си тегоби, възжелах в сърцето си да видя къде са му раните. Горещо помолих Отца и още една мъгла се спусна. И като се вдигна - видяха се костите на крилото ангелово и къде е счупено:

От върха на крилото тръгнаха две еднакво тънки костици и едната беше счупена, малко преди да стигне до ставата. А от там нагоре вървяха други две, еднакво тънки и извити като дъга, малко по-дълги костици, но здрави. И мъглата се спусна обратно, и нищо не се виждаше.

И с „Отче наш” на уста, помолих Духа Свети да ме направлява, и дясната ми ръка премина мъглата. И докоснах счупеното място, и усетих болката там, но имаше и по цялата кост надолу.

И наскърбен от болката ангелова, извиках с цялото си същество към Духа Свети да помогне. И силата Му премина през главата ми, разтресе ме и отиде в ръката.

Пръстите ми поемаха от болката на Ангела и отдаваха целебната сила.

И като усетих, че Му е поолекнало, отпуснах ръце и възславих Бога.

Паднах на колене пред Ангела Господен, а един глас от душата ми извътре вика:

Почитай Ангела си - Хранител!

Не го наранявай с думи, мисли и дела!

Отдай му най-истинната си и гореща обич!

Излекувай ангела в сърцето си, човече!

И - полети!

Амин.

И не всеки ден е молитвен

Не всеки ден са отворени небесата за многострадалния ти вик!
Не всеки час Духа Свети ти праща думи светли и добри.

Не всеки миг ангелите небесни с десници сребърнотрептящи подкрепят подгъващите ти се нозе.

Престани да искаш и да искаш! Толкова ли е вярата ти, човече? Защото този, който има - ще му се придаде. На този, който няма - ще му се отнеме и което има.

Виж! Там - дълбоко в същината ти лежи едно малко зрънце, дето сам Бог Отец е посеял с любов!

И ако е станало кълн, що кълни - значи си избрал Доброто и Светлото Му Начало.

И ако е станало цвят, що цъфти - то е алената вяра, що пулсира в кръвта ти, чувствата и мислите и зове към промяна.

И ако е станало ослепително бяло пламъче - то е Божията Истина, Свещената Светлина, дето те изпълва целия. То е непресъхващият извор на Отца.

Не искам повече! Отдай! Отдай от извора, без страх, че ще се свърши, на другите люде!

Възправи се пред ангелите и Светия Дух с честно и праведно лице, с непоклатими нозе, изпълнен от Светлината!

Отдай им любовта си!

Бъди Светлина!

Амин.

Кредо

Дори и в тинята на най-тежките ти и скръбни дни, не губи Бога! Не губи сетната светлина!

Повдигни я с трепетни ръце и прекоси мрака!

И ще се открие онази криволичеща и стръмна пътека на духа, която си изгубил.

Най-трудно е да направиш първата крачка обратно към себе си.

И когато се спъваш в камъните, спомни си какво те е спъвало. Като тръните дерат плътта ти, спомни си болката, която си причинил.

Гарвани ще се вият над тебе, ще сипят хули и ще кълват месата ти.

Змии усойници ще съскат да те отклонят от пътя.

Демони ще те залъгват с обещания.

Вампири ще изливат катрани от зло, та като тях зъл да станеш. И ветрове ще вият с неизплаканите ти скърби, та да полетиш в бездната.

И ако си паднал на колене, спомни си как Симон Киренеец подкрепи Исуса, носещ лобния си кръст.

Този Симон е твоята вяра.

Вдигни високо светлика, що носиш в ръцете си!

Вдъхни от вярата и почувствай как тя те изпълва с огън.

Огнен бъди, дори раните ти люто да пицят обратното! И не гледай назад кървавите си дири!

Там напред - във виделината сияе сребърнотрептящ кръст - най-възжеланото и свещено чудо, което си имал.

Поеми с любов своя кръст и усети как като мълния Духа прониква в същината ти.

Поклони се на Свещената му Истина, човече!

И изпълнен отново с Духа, ще прославиш Отца и Сина вовеки. Амин.

Проглас за раните

..И като вкусиха от плода на познанието, поеха Адам и Ева и доброто, и злото в себе си.

И колчем се отдаваха на греха, толкова повече духовете людски потъваха в плътта и заспиваха.

Те забравиха сияйните селения и напътствията Божии.

Забравиха, че душите им са Светлина и прегърнаха мрака.

И раздираше болка плътта, като се обърнаха срещу Същията си.

Те обвиниха Отца за своята неправда.

И не разбираха себе си, и не намираха брод.

Тъй настана рат за душите човешки между силите небесни и адави.

И викаха дори праведници с глас към Небесата от раните си. Защото не виждаха демоните, дето ги бореха. И забравиха, че са войни на Светлината.

Тогава Дух Свети слезе върху човеците. Видът Му бе бляскав като светкавица и огненият Му зов разлюляваше сърцата: Разбирай раните в сърцето си, човече!

Различавай изпитанията Божии, що въздигат Духа от адската жупел!

Усецай Името Божие в нещата и знаците Му, пратени до тебе!

И не навреждай Духа си, нито плътта си, защото са творения на Отца!

Приемай с чест светите рани в борбата с Нечестивия и не пожелавай дамгата на Сатаната!

Толкова рани има за различаване, колкото пъти Доброто срещне Злото в човешката душа!

Въздигни Духът си към Светлината, човече!

И тогава ще откриеш Отца в сребърното си единение със Светлината...

Проглас за покоя

...Когато непрогледната мъгла на безвремието е спуснала пипала в душата;когато няма посоки и изтерзания ти вик ечи в секундата замръзнала реалност – не губи упованията си в Отца!

Там – в мъглата има нещо много скъпо и много истинно, което си забравил. Виж искрите!

Вгледай се в сърцевината си и виж как се спуска златния прах от Светия Дух, как шепти вълшебно и носи изцеление и мир!

Разбери - този миг на покой не е безпосочие, а глътка въздух преди следващите стъпала нагоре!

Всяка златна прашинка, поета от духа ти е сила и мъдрост за следващата крачка!

Не е наказание покоя, а размисъл и събиране.

Не е покой златният дъжд на Духа Свети, който мило-сърдно те изпълва с огнена сила!

Той е урок за търпение и смирение, усет за изпълненост.

Защото що за крачки ще са тези, които нямат посока и сила?

Що за вяра ще е тази, която не е изпълнена с огън?

Поеми с любов лековития златен дъжд в същината си, човече!

И не ропот, а възхвала ще извика душата ти към Духа Свети!

Сега и винаги, и во веки веков.

Амин.

Проглас за Божието слово

...И като усетих страданията телесни, разбрах колко плътта е тленна.

И ужасен извиках към Небесата.

— Господи, Божието Ти слово, що иде върху ми е най-скъпото, което имам! Спаси и съхрани!

Тогава чух глас сребърен на Ангел, що рече.

— Дойди и виж!

И се намерих върху облаците, на каменна площадка.

Там беше Ангелът, що ме извика - с нозе и ръце сребърни, а останалото - сияйно бяло. И името му беше Офир.

Отпреде Му имаше много скрижали като каменни и върху тях - Божиите писмена.

И като духна Серафимът на дясната ми длан, Духа Свети слезе върху ми.

Той беше ослепителнобяла колона, що гореше право в душата и шепнеше. Думите Му преминаваха като огън през ръката ми и се впечатваха в камъка.

И болеше толкова много, като излизах през дланта, че извиках.

— Господи, защо боли толкова много?

— То е защото само през сълзите на болката може човек смъртен да прозре Божията Истина и да я напише.

И като завърших наченатото, Светия Дух си отиде, но писмената светеха вътре в камъка.

Но Ангелът Господен видя, че не разбирам всичко и рече отново.

— Дойди и виж!

И се разстлаха облаците, а долу се видя множество от хора - хроми, болнави и страдающи духом. Те нямаха светлина у себе си, само мрак и сълзи.

И като духна Серафимът Офир върху писмената Божи, те се понесоха върху людетe.

И колчем докосваха някого, в сърцето му се запалваше сияйно кълбо от светия огън.

Те палеха свещи и възславяха Бога.

И сълзи на облекчение закапаха по лицето ми, че нищо не е било напразно.

А гласът на Ангела извътре в душата ми викаше.

— Няма да погинат Божиите думи, защото с нетленен огън са написани!

Те са Светлина!

Сега и винаги, и во веки веков!

Амин.

Притча за духовната нива

Живяха някога трима селяни с еднакви схлупени колиби и ниви.

И се яви ангел Господен, даде им едни семена и им рече:

— Дерзайте! От тия стават небесните плодове.

Първият селянин не повярва. Припечели много пари от добитък, направи си палат, а духовната нива запустя с плевели и не даде плод.

Вторият селянин се съмняваше, но посади семената. Еднакво работеше за имането и на духовната нива. Направи си каменна къща, а от нивата получи същия брой зърна.

Третият селянин запретна ръкави. Изора издълбоко нивата, натори я и посади небесните семена. Поливаше ги и плевеше. Тъй нивата от една крина зърно даде десет, макар човека да си живееше в същата сламена колибка.

И ето че дойде ангелът да провери що са сторили.

— Какво си направил с духа си? На него не са му нужни палати и звънци!- ядоса се той на първия селянин.

— Ти даде еднакъв дан на имането и духа. Посей пак семената - рече ангелът на втория селянин.

— Хубаво си се погрижил, добри стопанино - похвали небесният пратеник третия селянин.

Извиси се ангелът Божи и извика силно.

— Човеци, вижте на небето своите дарове!

И съгледаха селяните: за богатата сламена колиба, за втория каменна къща, а за бедния селянин- палат от чисто злато.

— Не се мери със земна крина духовния плод!- обясни ангелът. – Блажени ония, що сториха духовните зърна според небесната мера!

Амин.

Проглас за Граала

И в нощта на Богоявление
видях отворени крила на прозорец,
а от там струеше свята светлина.
На перваза имаше три светилника
и всеки имаше по три свещи.
И там-на средата- бе чудото:
Направена от ослепително бялата светлина
сияеше Божията чаша.
И като я взех в ръце,
виждаше се, че има и стъкло,
но тъй преливаше,
че не може да запомниш формата.
И рече глас:
Не се кори, че не виждаш това отвън,
по-добре виж това отвътре!
Отпий от светлината!
Амин.

Притча за ябълките

Веднъж накарали един послушник да обели една кошница ябълки.

Неговия отец – наставник го гледал как пъшка и се мръщи.

— Защо си тъй кахърен? – запитал го Учителя.

— Трудна работа – някои ябълки бяха маньосани отвън; други бяха хубави, ала изгнили отвътре; нямаше хубави изцяло, а капушки- колкото щеш.

— И какво научи?

Послушникът повдигнал рамене. Мъдрецът продължил словото си.

— Хората са като ябълките. Гледаш някой хубаволик, а извътре- с дух греховен.

Друг не можеш да го гледаш, а душата му- ангелска. И какво научи?

— Няма идеална ябълка. Все нещо ще е криво- отвътре или отвън. – отвърнал младия инок.

— Ти не гледай кората! Защото тленното е тление, а остава духовното.

Съзирай в людете духовете им! Блажени ония, що са съхранили сърцевината си непокътната! Амин.

Проглас за майките

И когато настъпи Съдния ден,
наредиха се племената човешки
пред Небесния престол.
И понеже всеки искаше да премине,
настана препирня и блъскане.
Там отстрани седяха жени непразни,
уморени от бремето, що носят.
И като видяха това ангелите,
избутаха множеството с щитовете си
и проводиха майките първом.
— Господи, ами на тия какво? –
попита един млад ангел. –
Защото единият е двама
и двамината са един...
— Роденото от плът е плът,
роденото от дух е дух,
но и двете не са имали
своето проявление, да отсъдим.
– каза един серафим.
И рече Господ:
— Тия съм благословил
от Началото на света,
нека преминат.
Благословени майките,
що закърмиха чедата си
с Божието мляко.
Благословени майките,
що поеха на себе си
греховете на света.
Благословени майките,
защото е свято делото им
и духа им!
Сега и винаги
и во веки веков!
Амин.

Проглас за Божията премъдрост

...И като закопнях за Божието мляко,
духът ми се понесе към Божия дом,
но бе заведен другаде.
Там горяха множество свещи
— душите човечески.
„Търся Божията премъдрост”-повтарях наум.
И един дълбок и достолепен глас отвърна:
„ Има една Човешка мъдрост
и тя е две думи- ОБИЧАМ ТЕ.
Божията премъдрост е една дума
и тя е ИСТИНА.
Не може да научиш втората,
ако не си узнал първата.
И тъй обичай ближния
не на думи, а на дела,
тъй както Исус вършеше.”
Амин

Проглас за Небесната библиотека

...И когато се отвориха духовните ми очи,
прогледнах Божията истина,
свята и необозрима,
в цялата ѝ сила и слава.

Очарован и изумен коленичих
и се замолих да уча
от небесните книги.

Възрадвам от жаждата ми за учение,
яви се Офир серафим и рече:

— Дойди и виж!

И се намерихме пред една дървена порта,
отвъд облаците снежни и върховете,
украсена с ангели и лозници.

— То има гроздове,

понеже е много духовен плод вътре.

— прошепна ангелът и изправи криле.

И смаян от небесната порта,

понечих да я отворя,

но ангелът спря ръката ми.

— Наистина ли си готов? Понеже

лавици с прах не ще пипнеш,

нито земни книги ще прочетеш...

Докосна с длани серафимът

някои дървени ваяния

и рече нещо по ангелски.

И се отвориха със скърцане

дверите на знанието,

а отвътре- синьо сияние

избликваше отвсъде.

Там в небесата светеха
безброй светлинки,
съединени със сребърни лъчи.

И като докосна една звездичка,
приблужи я ангелът към мене,
но се увлякоха и други.
— Туй е знание превелико!
– прокълнтя гласът на Божия служител.
Мнозина са се молили
за една небесна книга.
Малцина са я получили,
но не веднага,
а когато са готови да я прочетат!
За едни идва скоро,
за други – след години,
за трети – никога.
И не е важно колко дебела е книгата,
защото има люде,
що чакаха цял един живот
за няколко думи, по-ценни от бисери.

Не ропот, а много духовен труд
е нужен за небесната премъдрост.
Тогава ще дойде по-скоро,
за да умножи духовния плод
от сърцето ти.
Прочее вземи тази страница,
тя ти е за сега преодоволна.
— тъй говореше Офир серафим
и отново запечата вратите
с ангелски слова.

Сияе в паметта ми
омайната картина
на Божията библиотека.
Свещените светлини
и сребърните лъчи,
дето ги съединяваха.
Блажени ония,
до които достигат
Божиите писмена!
Блажени ония,
сътворяващи нови светлинки
чрез сърцата си,
за Божия прослава!
Амин.

Проглас за униинето

И когато Смъртта надвисна над мене,
ужас и унииние ме обзеха
и запратиха в бездната,
де сумрак и тление
като мъгла обгръщат съзерцанието.
И безнадежно застинали дървета
ронеха сълзи в тиха погибел.
Там имаше стъпки и скелети
на поддалите се да останат.
И извиках скръбно за недовършеното,
що обет съм дал на Господа
да се напише.
И като се покаях за слабостта си,
една горещина ме обгърна
и изправи сърцето ми.
Нямаше път,
но нозете ми сами намериха пътя
към просветлението.
И тогава ангелът в мене рече:
— Не е униинето път за праведния.
Аз бях през цялото време с тебе,
маловерецо!
Повярвай в небесната десница,
дето те подкрепя
и изпълнявай Божията заръка!
Амин.

Проглас за Небесното училище

„И както се молех в храма Божи,
Един друг-Небесен храм
се отвори пред очите ми.
И като стъпвах по стъпалата,
отвориха се дверите му древни.
Там имаше дълги коридори
и неземна светлина струеше от всякъде.
И без чет стълби се издигаха на горе,
свят да ти се завие от висините.
На всеки етаж имаше стаи,
а в тях ученици наредени:
от бебе до прегърбен старец.
И всички внимаваха,
що ги учеха ангелите.
— Не е възрастта земна пречка
невръстен до стария по дни да бъде,
понеже душите им са израсли духовно,
— рече ми един ангел,
като влизаше при учениците.
И като разбрах,
че това е Небесното училище
заплаках, понеже
не знаех де ми е стаята.
— Не плачи!- рече ми серафима.
— Но сам трябва да откриеш класа.
Попитай сърцето си
за кой клас е приготвено
и с вяра пристъпи напред!
Амин.

Проглас за входа в Ерусалим

... И когато множеството славеше Исуса
и хвърляше палмови клонки пред нозете Му,
настъпи ослето му един трън
и слезе Помазаника, та го махна.

— Не си мислете, че пътя ви е прав!-
обърна се той към апостолите –
Камъни и трънаци ще дерат плътта ви
и бесове душите ви ще измъчват!
Мнозина от тия, дето сега викат „Осанна!”,
утре ще крещят „Разпни го!”

Още малко и аз ще си ида,
и пак още малко- и ще пребъда с вас.

Защото както слънцето грее,
затулено от облаците,
тъй и Божият син
не ще ви напусне.

Истина, истина ви казвам:

Идат времена разделни и тъмни,
но не плашете се!

Имаше един слуга,
що вечер палеше светилниците на людете.

И се яви вятър и гърмене,
та загасиха фенерите,
дето стопаните оставиха незатворени.

Блажени ония,
що поеха Словото ми в сърцата си
и запазиха пламъчето!

Истина, истина ви казвам:
В най- големият мрак
от тия светлинки ще изгрее слънце!
И ако сте съхранили кълнове
на истинната вяра,
ще имате плод изобилен.
Нека добрите дела ви бъдат плут
и молитвата- вода жива!
Амин

Притча за великденските яйца

Веднъж един мъдрец бил поканен при многолюдно семейство за Великден.

На масата имало кошница с разноцветни яйца.

— Вижте колко са хубави яйцата! - рекъл той - Най-различни цветове...И хората са като яйцата.

— А защо са хубави?- попитала стопанката на къщата, очаквайки да бъде похвалена.

— Чрез страдание. Бог ги е варил в купела с вряла истина, боядисвал ги е с поучения и тъй душите са се пречистили и засветили като тези на трапезата.Но не всички- едни останали недосварени, други се счупили...

През това време децата започнали да се чукат с яйцата.

— Вижте ги тези малките! Те знаят една истина.

— Каква е тя?- запитал бащата – Та те са още неузрели за мъдрост!

Мъдрецът разчупил едно яйце и показал жълтъка.

— Ето това е истината! Независимо как изглеждаме отвън- червени, сини, жълти - да запазим сърцевината си чиста. Защото тя е най-скъпата и съкровена връзка с Отца.

— Но нали все пак яйцата ще бъдат изядени? - възразил бащата.

През това време най-малкото дете заплакало, тъй като сестрите му счупили яйцето. Мъдрецът взел своето яйце и го подал на малкия.

— Мъдростта е да даваш.- отвърнал той. - Да даваш от сърцевината си, без да дириш сметка колко от жълтъка е останало. И тъй да обичаш ближния както Исус бе казал на учениците си. Така отпечатъка от доброто ще остане в сърцето на ближния.

Тъй мъдрецът посял словото Божие на светия празник на Възкресението.

Проглас за възкресението

...И когато положиха Исуса Христа в плащеницата,
цялата Небесна вис ридаеше.
Нажалени ангелите плачеха
и закриваха с крило лицата си.
И рече им Господ: Не скърбете!
То е, за да се изпълни!
Тогава Отец прати двамина серафими
и отвалиха гробовния камък.
Те съгледаха една малка искрица,
дето ставаше все по-ярка и по-ярка
в сърцето на Помазаника.
И горещо се молеха,
положили длани върху Светлината.
Тогава се яви Духа Свети
като ослепителна колона,
що отиде право в малката светлинка.
И силата Господня бе толкова тежка,
че серафимите коленичиха
и едвам я поддържаха...
И засвети цялото тяло,
изпълнено с Духа Свети.
Тогава Сина Божи отвори очи
и рече: Сбъдна се!
Алилуйя, алилуйя, Господи, сбъдна се!
Алилуйя, алилуйя, Господи, сбъдна се!
— тъй славеха серафимите.
Името на единия беше Офир,
който засвидетелства написаното,
в името на Отца, Сина и Светия Дух!
Амин.

Проглас за Апостолите

...И като отидоха на Небесата, в началото апостолите не повярваха.

Защото се намериха в една искрящо бяла куполовидна къща.

И прозорците бяха овални, без стъкла, понеже Небесата не познаваха ни кражба, ни лошо време.

Одаята беше празна, без покъщнина и апостолите се засуетиха.

Тогава се появи ангел, с ръце и нозе сребърни, а иначе ослепително бял и рече.

— Какво сте се заозъртали, галилеяне? Или не помните думите на Христа за небесните дарове?

И като духна, направи с мисълта си и нарове, и маси.

На трапезата им имаше златни чаши с амброзия и благоуханни плодове.

— Ангеле, наистина ли сме в Рая?-запита Тома - Защото масата опипвам и божествената амброзия преглъщам.

— И ако е тъй, - рече Павел - защо сме в тази къща? Къде е нашият възлюблен Учител?

— Тук сте, понеже още не можете да понесете онова, което е отвъд. - рече ангела и изчезна.

И като се мина време, похапнаха и успокоиха, пред апостолите се появи сам Исус Христос.

И паднаха учениците Му на колене и се молеха, помисли ги изпървом за чудно видение.

Сълзи се стичаха от очите им, като си спомниха колко изпитни и скърби са преминали, откак Сина Божи отиде при Отца.

— Станете, не скърбете!- рече им Учителя и ги вдигаше един по един, като ги прегръщаше.

И дрехата на всеки от тях ставаше искрящо бяла като Неговата.

— Радвайте се! С нас е Бог и ние сме в Божието царство!

И като ги изведе от собата, те видяха много на брой такива куполи, дето живееха светците.

Права пътека ги водеше към Божия Храм, издигнат нависоко.

И не беше Домът Божи място уединено, защото делничен ден там влизаха много Божи вестители и отлитаха пак по волята на Отца.

А от двете страни на пътя ангели и светци ги поздравяваха и пееха химни.

И като стигнаха дверите Божии, едни ангели затръбиха и вратите се отвориха.

Там ги посрещнаха дванайсетте старозаветни апостоли и запрегръщаха радостно.

И коридор, който извиваше като кръг, ги посрещна с бисерния си под.

Встрани имаше малки стаи, но по средата беше огромната Светая Светих, подкрепена с множество колони.

И всяка колона бе направена от многоцветна дъга, усукана на спирала.

Те пристъпиха боязливо в Най-святото място с Божия престол и 12 стари и 12 нови тронове покрай него.

Но съгледаха една дебела греда. Тя идваше от едно малко прозорче отгоре и отиваше до тронове им.

— Защо е това дърво тук турено?- запита Петър недоволно един от старите апостоли.

— То е, за да може духът на смъртен да дойде, когато го повикаме и задача да му дадем.

— А защо не влезе като нас?- попита Йоан.

— Понеже е запретиено жив човек да докосва пода на Светая Светих...

И тогава се запалиха огньовете на Седемте Божии Тайнства и всички апостоли застанаха до троните.

И се яви сам Отец - толкова Сияен и Благодатен, че те паднаха на колени и заславиха Го, обладани от Светия Дух.

— Господи, сега повярвах!- прошепна Тома и се кръстеше.

И седнаха апостолите на троните, за да решават съдбините на света.

Сега и винаги, и во веки веков!

Амин.

Проглас за ангелите на Светлината

И както се молих в изстъпление чрез Духа,
морето и небето се разтвориха
и Благодатна светлина заструи от там,
а в нея - трима ангели.

Одеждите им бяха ослепително бели,
а дланите и ръцете сребърно трептящи.

— Не бой се! - рекоха те.

— Не сме дошли да възвестим края на дните,
но да укрепим душите човечески.

И като отпивах от Божията светлина,
попитах:

— Може ли всеки да поема от Светия Дух?

Първият ангел отвърна:

— Само оня, който е отвътре осветлен.

Който мисли зло - зло върши и в него е тъмнината.

За него няма място в Царството Господне.

— А може ли учен човек да усети Светлината?

Вторият ангел отвърна:

— Тия са като учениците. Нека да остави
раницата с книгите и да пристъпи напред.

— А защо духът човечески е направен
да търси Божията Светлина?

Третият ангел рече:

— То е, защото сме Божи чеда и търсим от Неговото.

Духовете са като живи кълнове - да пият от Господната длан, да
растат и да дават плод, и плодът има да бъде изобилен.

Който расте в духа, поема от Духа Свети
и се ръководи от Него.

Само така ще се наречете

чеда на Светлината.

Амин.

Притча за скромността

И когато един ден ангел Господен
слезе от небесата с кошница дарове,
настана препирня и блъскане.
Понеже всеки бързаше
да си вземе я дреха, я плод райски.
Там имаше един беден човек,
що стоеше настрани
и не рачи да вземе нищо.
— Ангеле, ами на тогава? -
рече една богобоязлива женица.
— Него не го мисли.- отвърна ангела
и духна в очите на людете.
И тогава с изненада видяха:
наместо окъсаните дрехи - наметка сияйна,
наместо тоягата - скиптър от чисто злато.
И веднага се намери
един богат велможа,
що искаше да купи и наметката,
и скиптъра от бедняка.
Тогава ангелът плесна с криле
и възвиси се из облаците.
И глас Божи прокънтя от небесата.
— Не се продават духовните дарове,
що са с вяра и чест заслужени!
Те са светлина!
Прочее малцина се засрамиха
и си отидоха по домовете.
Стоят изправени пред мен двете кошници -
с мушмулите и с наметката.
И един глас извътре вика:
— Избирай!

Проглас за златния дъжд

Когато стигнеш
дълбините на страданието
и няма посока,
извикай към Небесата!
Иде златният дъжд
от ръката на Отца,
милосърден и нежен.
Вярвай,
защото на върха на болката
молитвата е най-чиста и извисена!
Иде златният дъжд,
точно по Рождество,
шепне в душата.
Носи изцеление и мир,
ново начало.
Изпълва сърцето
с вълшебен елей,
влива надежда.
Златният дъжд от Небесата...

Проглас за молитвата

И на върха на телесната болка,
дваж по-силна беше душевната.
Защото не усещах Духа
и свещената му сила.
И през сълзи виках към небесата.
Тогава един тих глас
премина като елей
през сърцето ми.
И рече: Защо викаш?
Аз съм винаги с теб,
но не пошепна да ме подириш.
Прошепни искрена молитва
от душата си, човече!
И тогава ще дойде
Дух Свети да те възправи!
Амин

Притча за творчеството

Веднъж един художник отишъл в Рилската обител.

— Защо си тъй кахърен? - попитал го един монах.

— Отче, не всички мои картини са еднакво добри.

Позамислил се монаха и посочил една саксия с цветя.

— Тази саксия хубава ли е?

— Хубава.

— А защо? Нали стебълцата са различно дебели и дълги, цветовете - различни по цвят и големина..

— Точно в различието е красотата.- досетил се художника.

— Ти погледни в душата си, виж истинните багри и послушай Бога. Всичко ще бъде наред. И поливай с молитва творенията. Аз всеки ден поливам своята саксия.

Ангелско пророчество

...И когато Сатана погуби нефилимите,
а сам бе окован в Бездната,
завръщаха се ангелите в небесата
и горчиво ридаеха за децата си.
Но като се изпълниха времената,
завърнаха се на Земята.
Възрадвани и учудени съгледаха люде,
що имаха от ангелското в себе си.
И като видя стореното Господ,
първом се разгневи, сетне заплака и накрая се усмихна.

х х х

И дори първите между серафимите
не разбираха стореното от Господ.
„О, неразумни! Първо се разгневих,
защото не ме послушахте и се смесихте с людете.
После заплаках, защото тези с ангелското
вечно ще дирят небесата и ще пострадат.
Няма да ги разбират и ще дерат месата им,
с огън ще ги горят и на кръст приковават.
И се усмихвах, че те са проводници Божии
и ще носят Моето Слово и Истина.”

х х х

...И в дни на униение и безпътие,
те ще поведат човеците към Светлината.
Стена от Дух ще бъдат в Съдния ден
и с песен ще погиват от злото.
Ще прокълнат небесата от виковете им
и ще дойдат ангели в тела смъртни,

душите им да се възвисят.
Ангели и хора ще се сражават равни
и ще бъдат една кръв,
една смърт и една победа!

В името на Отца, Сина и Светия Дух.
Амин.

Проглас за Апокалипсиса

...И когато ангелът Господен
отвори скрижалите с писмената,
земята се разтърси.
И извикаха с глас праведници
към Небесата,
че времето е настъпило.
Те усетиха,
защото глас Божи говореше в тях.
Святост от светостта,
вечност от вечността.
И Свети Дух бе като фар,
що зовеше сърцата.
Тогава от вселенските бездни
се появи Луцифер.
Името му Светлина,
душата му Мрак.
И затръбиха ангели
за битката небесна.
Те падаха като звезди
и плачеха людете,
като догаряха.
Но падна Сатана,
рухна и корабът му
пушеше на морския пясък...

X X X

Из него излезе
неизброима армия
— скакалци като коне,
а предните им пипала
— бръсначи като мечове.

~ 47 ~

И се уплаши рода човешки:
едни посякоха безоръжни,
други погинаха от болестите
на пришълците,
трети приеха козните на Лъжепророка.
И само праведните
последваха зова Божи.
Но дори най-храброто сърце
затрептяваше пред силата на Злото...

X X X

Да се запомни!
Първи бяха людете,
що срещнаха талазите на Мрака.
И като половината им чет падна,
сърцата се съкрушаваха.
Но дочуха криле от горе.
Те виждаха Небесното войнство:
едни държаха лъкове светлометни,
други тояги, що бликаха кълба от огън,
трети мечове от Небесен пламък.
И един от ангелите се изстъпи,
докосна човека пред себе си и рече:
— Ето! Видими и телесни!
Сбъдна се ангелското пророчество:
„И в сетния ден
ще слезете в тела смъртни,
душите ви да се възвисят...”
И запя множеството
„С нами Бог!”
Божията сила
се вля в сърцата и десниците им.
О, час горестен и славен!
Хора и ангели падаха

~ 48 ~

и кръвта им се смеси,
за да се сбъдне пророчеството ангелско:
„И ще бъдете една кръв,
една смърт и една победа...”
Там един човек плачеше,
надвесен над ангела си-хранител,
познал го в сетния му час.
И преди да склопи очи, ангела шепна:
— Сега не сме ви по-горни,
сега сме братя....

Х Х Х

И в тези времена на бран,
когато надеждата изтичаше като кръв,
мъртъвците се вдигнаха из гробовете.
Застанали заедно в битката,
някои получиха венеца на праведния.
И се уплашиха нечестивите юроди,
полегнаха в страшната жътва.
Тогава Сатана се възправи и извика,
усетил края и падението.
Сияйна колона светлина
плисна върху розовата му паст
и се явиха четиримата херувими.
— Осанна! Осанна във висините!
— пееха те, въртяха се в кръг
и изпридаха от Духа Свети,
около Сатаната.
Кълбо от светлина
бе затвора за Мраколюбеца.
— Де ще го пратят?- попита някой си.
— понеже адската жупел му е свърталище.
И го запратиха
в най-ледените Вселенски бездни,
дето времето бе спряло...

X X X

Тогава се отвориха Небесата
и окъпани в свещената светлина
слязоха Господ Саваот
и Сина Божи
за деня съден на човеците.
(А Исус разпери ръце
и изцери ранените).
И като отсъди,
вдигна Бог ръце
и рече: Да бъде!
Огромен кораб стъпи на Сион
и се разтвори като цвете:
цял един град,
както беше описан от пророците,
от злато и кристал.
Това беше новия Ерусалим
и новите бѣднини на човечеството.
Амин.

СЪДЪРЖАНИЕ

Триптих за Бога.....	7
Притча за камъчето	8
Проглас на Словото.....	10
Проглас на Вярата	11
Проглас на Същността.....	12
Проглас на Истината.....	13
Проглас за копнежа.....	15
Излекувай Ангела!.....	16
И не всеки ден е молитвен.....	17
Кредо	18
Проглас за раните	19
Проглас за покоя.....	20
Проглас за Божието слово.....	21
Притча за духовната нива.....	23
Проглас за Граала.....	24
Притча за ябълките	25
Проглас за майките.....	26
Проглас за Божията премъдрост	27
Проглас за Небесната библиотека.....	28
Проглас за унието	31
Проглас за Небесното училище	32
Проглас за входа в Ерусалим	33
Притча за великденските яйца	35
Проглас за възкресението.....	36
Проглас за Апостолите.....	37
Проглас за ангелите на Светлината.....	40
Притча за скромността.....	41
Проглас за златния дъжд.....	42
Проглас за молитвата	43
Притча за творчеството	44
Ангелско пророчество	45
Проглас за Апокалипсиса.....	47

